

„Hollán Sándor és Krajcsovics Éva eljutnak tárgyuk csendjéig, és együtt lélegeznek vele.” (Louise Warren, Új Forrás)

8 Csendes Toll

AZ ALÁZAT BÁTORSÁGA

Krajcsovics Éva

grafikai-akvarelljei

Nemrég egy párizsi kiállítás katalógus-előszavában írta Krajcsovics Éva festményeiről Silent Pen: „...az áhítat óre. A konkrét tárgyakból (ágy, asztal, könyv) vagy épület- és műalkotás-részletekből halad az általános, az elvont felé. Egyre jobb. Ahol már csak a dol-

gok kontúrja látszik. Viszont egyértelműen felismerhető annak számára, aki ismeri az 'eredetit' és egyértelműen eredeti annak, aki nem tudja, honnan származik az ábrázolás tárgya. Tárgyak lélekmásolata, ha hiszünk benne, hogy van ilyen. Krajcsovics Éva mindenesetre roppant hihetően, lehetetlen módon tárja fel önmagából ezeket az ősképeket. Áhítatot parancsolva a szemlélőnek.”

Csendes Toll bizonytalan benne, hogy ugyanezen a címen, *az alázat bátorsága* kapcsán nem írt-e már Kedvenc Festőnőjéről, aki előszeretettel nevezi magát Mázolóknak. Mert kapásból ez a szóösszetétel jut eszébe, és hiába rakja félre magában, újra és újra ez a címke jön elő a nem mázolt dolgok kapcsán is. Az alázat bátorsága. A mázolt, festett olajképeken is mindig finomít, makacsul ragaszkodik *bátran* kiválasztott, lecsupaszított és csak rá jellemző témaválasztásaihoz, és *alázatosan* végigjárja az utat, melynek során több irányból is megpróbálja kibontani az adott témafeldolgozást. Látszólag mindig ugyanazt festi, de soha nem ismételi.

Egy nap elutazik külföldre, ahol több időt tölt, kiállít és jelen van. Vásznot és festékeket nem vihet magával és nem hozhat vissza festett vásznakat a hóna alatt, mit csinál hát? Nekiáll rajzolgatni, akvarellezni. Mit? Amit lát, környezetet, tájat vagy épületrészletet. *Bátorság* kell hozzá, hiszen nem amatőr, tudja, hogy nem veszélytelen a dolog, ha egy festő technikát vált, viszont kellő *alázattal* közeledik az új, élet adta témákhoz-technikákhoz, körüljárja, mint mindig. Jól látni – az itt nem látható – vázlatokon, ahogy alakul, bontakozik, bontódik ki a téma. Történt már vele ilyen korábban is, amikor egy hamufolt ígézte meg, varázsolta el képzeletét. Akkor akvarelleket készített, általuk varázsolt el minket, miként római épületrészleteivel is (ezekről a képekről külön tanulmány-ciklust kellene írni!). A rajzok most is magukénak tudhatják a szürke tucatnyi finom árnyalatát. Mindegy, hogy

ez egy mező részlete, falusi bekötőút vagy egy ház kertje. Minden általa kiemelt mikrorészlet önálló képpé válik, saját világává, és ha lehet a grafikáknál és akvarelleknél még jobban nyomom követhető a módszere, kevésbé tüntet el minden nyomot, mint éteri festményeinél. Nagy a tét a festmények után, melyek összegző kiállítását nemrég láthatták az érdeklődők az Artus Színház alkalmi galériájában, mégis az egészen és alapvetően más technikák semmivel nem adnak kevesebbet, köszönhetően a Szerző (Mázoló!) remek és roppant szigorú válogatásának. Élmény- és újszerű minden, mégis ismerős, ilyen csak a legletisztultabb művészek tudnak produkálni, kellő alázattal és megfelelő bátorsággal, és hadd ne kelljen Csendes Tollnak most neveket sorolni, csak szűkítené a repertoárt. (De azért egyet feltétlenül muszáj említeni, Hollán Sándort.)

Legeslegkedvesebb Mázolója kiállítását – közvetett módon, de – a legközvetlenebb úton szívből jövő szeretettel ajánlja most Csendes Toll!

ps/JA! És CsT legközvetlenebb alkotótársa – FirkJász Attila – külön is küldött valamit Évának:

Jász Attila

minden olyan, mintha. Herm&Co *(KÉ-nak megint)*

egy nap, amikor a belső terek finom meséi
tárgyak némaságát idézi,
és senki sem lép be az ajtón régóta,
elmaszált emlék lesz lassan az elképzelt valóság

egy nap, amikor mégis elindul majd,
valahová, füvekkel rajzolni füveket, előtte
szellőztet, és talán nyitva hagyja az ablakot is,
a képeket?, nem, képek már rég nincsenek

egy nap, amikor már nincsenek illúziók sem,
úgy talál mindent, ahogy az égben, régen,
nincsen már földi tükörkép, minden olyan,
mintha soha el se törött volna, ép